Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XX ВЕРЕСЕНЬ — 1970 — SEPTEMBER Ч. 182

ТОРОНТО НЬЮ-ЙОРК

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА :

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario.

M. Filenko,
40 Strathcona Rd.
St. Catharines, Ont.

Victor Zwetkow
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

В США:

Mr. Alex Konowal,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, Ill. 60005.

Mr. Iw. Ivahnenko,
Featherbed Ln,
Hopewell, N. J., 08525.

Mr. Iw. Hrynko,
416 Maple Ave.
Philadelphia, Pa., 19116

Mr. L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 16134.

Mr. W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144.

У. Зах. Німеччині:

Mr. Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany.

В Англії:

Mr. A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England.

В Австралії:

Mr. S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA
Postal Station "E", Box 8
Toronto 173, Ontario, Canada

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет Об'єднання Демократичної Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редаґує Колегія.

Статті, підписані прізвищем або ініціялами автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine. Published by the Central Committee of the Ukrainian Democratic Youth Association.

In USA — Association of American Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ :

Річна передплата: 12 чисел. —— На два роки: **24 чисел.**

У США:

12 чисел — $5.00 (амер.); 24 числа — $9.00 (амер.)

У Канаді:

12 чисел — $5.00 (канадських); 24 числа $9.00 (канадських)
Ціна одного примірника у США і Канаді: 50 центів.

В усіх країнах Південної Америки:

12 чисел — $2.00 (американських); 24 числа — $3.50 (америк.).
Ціна одного примірника: 0.25 амер. дол.

В усіх країнах Европи:

12 чисел — $2.50 (америк. дол.); 24 числа — $4.50 америк. дол.)
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

В Австралії:

12 чисел — $3.00 (австр. дол.); 24 числа — $5.00 (австр. дол.)
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: В. Онуфрієнко, М. Шашкевич, Л. Ромен, С. Риндик, В. Біляїв — Поезії. В. Родак — Ювілейна промова. С. Голубенко — Батько англійського романтизму. С. Ломачка — Швидка допомога. І. Янішевський — Уривок з повісти "Шляхова". Ход — Збірка поезій А. Галана. А. Юриняк — Маленький твір великої культури. З одумівського життя і праці. Різне.

На обкладинці: Надія Цибенко — королева зустрічі, присвяченої 20-літтю ОДУМ-у. — Фото І. Шкурки

З НОВИХ ПОЕЗІЙ

Василь ОНУФРІЄНКО

*
* *

О, це герої, що полум'я, порох і крицю
Сміло вкладають у грізної правди слова!...
Може, не викрешуть зараз гучну громовицю,
Що, приховавшись, лежить під землею жива.

Може, не зараз... А слово, як сонце, як вітер,
Грізну наснагу збирає в повітрі палкім.
О, перетворяться знаки посіяних літер
В блискавку, в зливу, у грізний, оглушливий грім!

Чи не покликало слово Тараса до бою,
Хоч десятьліття збиралися сила і гнів?..
Чуєте: йде по широкому світі луною
Пісня — симфонія правди незборених слів?!

* *

Не гуди, не гуди і не клич мене з хати
І не муч мене криком, спинившись в путі.
Не піду вже нікуди я щастя шукати —
Находився я досить, здається, в житті.

Не вросту я корінням, не стану тут дубом,
Хоч не стану й бездомним клубком кураю:
Що було колись любим — залишиться любим,
І не змінить ніщо давню душу мою.

Я знімуся й покину подвір'я і хату,
Тільки вже не для мандрів, — а рушу тоді,
Коли в світі почую: встають на відплату
Моїх друзів далеких сини молоді.

1969 р.

*
* *

Не приспиш мене обрієм сонним,
Ні осіннім дощем, ні теплом, —
Я мов птиця над світлим затоном,
Що торкається хвилі крилом.

Тиха хата і спокій, і праця
Не присплять ні думок, ні надій, —
Давні друзі ввижаються й сняться
У мандрівці прадавній моїй.

Недокінчені наші розмови,
Недоспівані наші пісні...
Ще не збилися в коней підкови,
Хоч дороги й були кам'яні.

Кам'яні вони далі в туманах,
Не одна там чекає гора,
Та за горами — днів полум'яних
Довгожданна, омріяна гра!..

1970 р.

НА СТАРИЙ МОТИВ

Чом сумний ти такий, на обличчі захмарен?
Чи убив побратима у січі татарин?
Чи коня вороного скосила недуга,
Чи не знайдеш ніяк собі вірного друга?

Ні, я вірного маю давно побратима,
Із міцною рукою, з зіркими очима,
Є ще в мене хороші, некуплені друзі,
А мій кінь вороний випасається в лузі.

Чом сумний же такий ти? Чи батька убили,
Чи село твоє рідне невірні спалили?
Чи погнали в дорогу суху несходиму
У ясир і сестру твою, й матір до Криму?

Ні, мій батько живий, і село над рікою,
І матуся удома, і брат із сестрою.
А сумний я... Залишмо на доброму слові:
Не годиться про це говорить козакові.

1969 р.

*
* *

Бойовища запилене небо сухе і похмуре,
Перетоптаний степ і порубані в січі тіла.
І зненацька, мов дзвоник, несміливий бренькіт бандури,—
І зродилась героям у пісні довічна хвала.

І пішла з бандуристом степами-дорогами в люди,
І озвалась в серцях, і лягла кобзарям на уста,
Щоб всі мертві жили із живими довічно повсюди,
І щоб слава була їм, як сонце ясна і свята.

Австралія, 1970 р.

МИХАЙЛО ШАШКЕВИЧ — це правнук брата Маркіяна Шашкевича Антона, якого доля пов'язала в родинні вузли з визначними сербськими родами. Його батько — Володимир Шашкевич — капітан панцерника югославської воєнної фльоти. Михайло народивсь у Дубровнику (Хорватія) 1929 р. За протикомуністичну діяльність його, ще середньошкільника (в 7 клясі) засуджено на півтора року тюрми, а потім ще раз на пів року. Влітку 1958 року вдалось йому втекти до Італії, звідкіля прибув до США. Тут, в університеті в Мадісоні, Вісконсін, студіював і закінчив ступенем маґістра (МА). Тепер живе в Лас Крусес, Н.М., де працює математиком. Тут теж його дружина Ольга, мовознавець, викладає в університеті російську мову. Михайло Шашкевич друкується в сербських часописах..

Михайло ШАШКЕВИЧ

МОРОК

Народжуючись, людина виходить з мороку на світло.
Якщо вона народжується в мороку, вона не народжується.
Вона лишається в лоні, не в лоні матері, а в лоні мороку.

Морок вийшов із-за хмар,
Із-за гір,
Із туману,
Із лісу.

Морок був у тюрмі.
Хто ворота йому відчинив?
Хто його упустив поміж люди?

Морок — чорний, вологий, густий, холодний.
Морок — затхлий, порожній, тупий, голодний.
Морок — це мов печера, мов круча, мов лігво, мов яма.
Морок — темний, глухий, безпросвітній, нечулий.
Морок — це ненажерність, неситість.
Морок — це переможена світлість.

Влазить він в кожну хату, як пліснява, тисниться в стіни.
Просякає в шкіру, у кості, лишається у почуттях.
Морок — люта хвороба, що люди вмирають від неї.
Діти плачуть у мороку, зрісши у мороку — сліпнуть.
Помагає злочинцям морок.
Люди хочуть уникнути мороку; залишаючись в мороку — гинуть.
Морок суне землею, лишаючи вдів і сиріт.
Люблять морок гієни і вбивці.
Загнивають народи в мороку.
Морок мав початок, мусить мороку бути кінець.
Коли морок пройде, поспішайте провести світло, поки сонце зайде.

ПІСНЯ СЛОВ'ЯНСЬКОГО СЕЛЯНИНА

Золотиться колосся на нивах наших,
А ті ниви — то сивий і чорний кряж.
Уродило чимало на полях наших,
Але все те для них — і нічого для нас.

Збіжжя це — не моє, я нікому не влада.
Після жнив доведеться стягати пас.
Буде знову в Кремлі і розгул, і парада,
Але все те для них — і нічого для нас.

Як червоні прийшли і змінили порядки —
На полях порожніє, пустіє щораз.
Все забрали — і збіжжя, і наші достатки,
Адже все те для них — і нічого для нас.

"Дітвору нашу вивести з темряви треба"
Чути бідного вчителя стомлений глас.
В нашім краю є досить і сонця, і хліба,
Але все те для них — і нічого для нас.

У хатах наших спалених внуки голодні,
В бідній церкві священик благає про спас.
І синів наших темні могили холодні,
Чи лише тільки смерть залишилась для нас?

З сербсько-хорватської мови переклав
Борис Олександрів

ПРИВІТАННЯ

Активних одумівців Марію Наумчук та Леоніда Руденка вітають з одруженням і щиро бажають їм найбільших успіхів у житті!

Головна Управа ОДУМ-у Канади
і Редакція та Адміністрація
журнала "Молода Україна"

"ДУБ-НЕЛИН"

нова збірка поезій

Левка Ромена

Набути її можна в книгарні "Арка" Захід, вийшла у видавництві "Світання".

2282 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

Коштує 2 дол.

ЮВІЛЕЙНА ПРОМОВА

Народ мій є!
Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!

Щиросердечно вітаю Вас з нагоди 20-ти річчя ОДУМ-у.

Наша молодеча організація принесла багато користи і добра для українського суспільства США й Канади. Однак, поруч з її розвитком були й недоліки. Ми не боїмося признатись до цих наших помилок. С. Петлюра, головний отаман військ УНР, писав: "Хай буде більше таких, що вчаться на своїх помилках і мають сміливість до них признатися, щоб у майбутньому їх уникнути". З цього виходить, що вчитися на своїх власних помилках це є найкраща наука.

ОДУМ можна порівняти з вогнем, який впродовж 20-ти років горів, або жеврів, але ніколи не згасав. Не згасне він і в майбутньому, якщо наша молодь захоче використати досвід своїх попередників. Успіх ОДУМ-у залежатиме не тільки від ідейности і активности одумівської молоді тепер, але також і від тих, що прийдуть після нас.

Протягом 20-ти років ОДУМ-ові закидали політичне спрямовання. Я заперечую всякі закиди, що, мовляв, ОДУМ є політичною організацією, або прибудівкою якоїсь партії. ОДУМ є виховною, молодечою організацією. Її ціллю охороняти дітей від згубних впливів неорганізованого життя, забезпечити їх здоровими формами розваг і відпочинку та виховувати їх на зразкових громадян.

Однак, цікаво зупинитись на тому, хто є ті, що нам роблять такі закиди.

Це батьки, діти яких належать до іншої молодечої організації, або діти яких не належать до жодної української організації, це особи, що заздрять успіхам ОДУМ-у.

У відповідь на такі закиди нам потрібно посилити виховну працю з нашою одумівською молоддю, прилучити до її рядів тих, що на вулиці виховуються.

Якщо ми погодимося з уже доведеним фактом у нашому житті, що кожна українська дитина повинна належати до якоїсь молодечої організації, бо лише там вона зможе розвивати свої здібності, може прирівнювати себе до інших. Тільки в молодечому організованому гурті дитина зможе виробити самодисципліну, толерантність і взагалі збагатитить своє знання, щоб стати потім повновартісним членом суспільства. Молодеча організація допомагає родині, школі, церкві виховувати дітей. А в теперішній час нам потрібно якнайбільше допомоги, щоб наших дітей виховати. Виховання дитини повинно розпочатися якнайраніше в її житті, бо як писав наш пророк Т. Г. Шевченко: "Раз добром налите серце вік не охолоне...".

Постає питання — до якої молодечої організації батьки повинні посилати своїх дітей? Звичайно, до української, бо ми хочемо, щоб наші діти були свідомими українцями. Дальше — до якої ж з українських організацій? Відповідь на це питання знайти важче. І тут мені пригадується вірш Ліни Костенко "Дума про три камені".

В. Родак

Гей, виїжджає козак молоденький
у чисте поле,
в першу дорогу.
Очі рукою прикривши від сонця,
дивиться вслід йому ненька з порога.

Кінь вороний виграє, басує.
Гей, у коня ще й копита не збиті!
Сивий полин огортається пилом,
перепелиця ховається в житі.

Їде козак,
підганяє коня
в чистому полі
три дні навмання.

Вже й пшениці відшуміли, і жито.
Трави буяють на перелозі.

Раптом урвалась дорога бита —
камені три стоять на дорозі.

Чорний, та білий, та ще й рожевий
Так, як звичайно у казці буває.
Скочив козак з вороного на землю,
напис на чорному пильно читає:

"Підеш ліворуч, загинеш нізащо.
Зірвешся з кручі у прірву, юначе.
Хоч і загинеш, ніхто не згадає —
нічим згадати буде, козаче".

У козака мурахи за плечима.
Камінь рожевий знайшов очима:

"Підеш праворуч — не пошкодуєш.
Рівна дорога,
спокійна дорога.
Всякі удачі на кожному кроці.
Щастя без сліз. Без борні — перемога".

Що ж, це вже краще, це друге діло.
Дивиться хлопець на камінь білий:
"Прямо поїдеш — дорога вгору.
То не легка, нерівна дорога.
Втомленим, хворим, а може, дітям
ти віддаси свого вороного.
Сам підеш пішки у передгір'я.
Знатимеш світлу глибинь зворушень.
Люди тобі подарують довір'я,
ти ж подаруєш їм світлу душу.
Будуть вибоїни, будуть квіти,
Буде тривога, а часом і втома.
Ну, а чи дійдеш ти до вершини,
не невідомо...
Це невідомо".

Тихо у полі шемріє вітер.
Чорний чорніє похмурістю літер.
Камінь рожевий кличе, здається,
кожною літерою сміється.
В білого тільки спокійне обличчя.
Він не відштовхує і не кличе.

— Хочеш? — іди.
Не хочеш? — не йди.
Різні є люди у сивих віках.
Доля твоя у твоїх руках.

Більше не їде козак навмання —
справив на білий камінь коня.

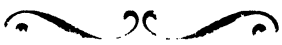

Звичайно, так воно водиться, що там, де належать батьки, туди ідуть і їхні діти. Є багато батьків, які не належать до жодної організації, а хочуть, щоб їхні діти все ж таки десь належали, бо ці батьки, нарешті зрозуміли, що кожна дитина повинна належати до молодечого угрупування. Тому, я раджу тим батькам вибрати своїм дітям дорогу, куди показує "білий" камінь з вірша Ліни Костенко і післати їх до тієї української молодечої організації, де наука й виховання провадиться рідною українською мовою, яка тримає зв'язок з рідним народом; яка співпрацює з домом, школою, церквою і з іншими українськими організаціями, та вчить толерантности і пошани до других. Якраз такою організацією є Юний ОДУМ.

Деякі наші визначні громадяни і навіть основоположники ОДУМ-у колись твердили, що нам не потрібний Юний ОДУМ, бо, мовляв, у нас є інші молодечі організації і не треба їх дублювати. Ми можемо черпати кадри до старшого ОДУМ-у з тих організацій. Така теорія була не тільки некорисною, а навпаки, життя показало, що вона є шкідливою нашій організації. Життя показало, що Юний ОДУМ потрібний, він постав і стоїть на доброму фундаменті і не дублює інших молодечих організацій, а працює і виховує дітей відмінно й самостійно в національнорелігійному й патріотичному дусі, співпрацює з домом, школою, церквою, і прищеплює дітям любов до всього, що пов'язане з Україною. Але, чи все є гаразд з нашим Юним ОДУМ-ом сьогодні? На жаль, ні. Нам потрібні добре вишколені виховники, виховний матеріял, а найголовніше це активність батьків, бо головну ролю в Ю. ОДУМ-і таки відіграють батьки. Якщо батьки не активні, то не може бути успіху в праці з Юним ОДУМ-ом. Батьки повинні брати свою дитину за руку і вести її до Ю. ОДУМ-у і більше цікавитися роботою юного осередку. Неправильно поступають ті батьки, які посилають своїх дітей до праці, щоб вони заробили собі декілька долярів на свої дрібні витрати і відривають своїх дітей від занять в організації. Батьки роблять велику кривду не лише своїм дітям, але й виховникам, що постійно працюють з їхніми дітьми, якщо вони відтягають своїх дітей від зорганізованих занять.

Юний ОДУМ, це дорогоцінна резерва для продовження дальшої праці в ОДУМ-і. Існування ОДУМ-у необхідне, бо метою його є об'єднати українську молодь в суспільній праці для добра українського народу. Так якось сталося, що в ОДУМ-і переважно є хлопці і дівчата православного віровизнання. Але тут нема нічого поганого, а навпаки — добре. Бо ОДУМ міститься в церковних приміщеннях, співпрацює з управами церковних громад і всіма організаціями при православній церкві. Було б добре, якби й при українських католицьких церквах відкрилися філії ОДУМ-у і щоб вони співпрацювали з українською католицькою церквою.

ОДУМ — це одна з молодечих організацій, що стоїть на плятформі УНРади і її всебічно підтримує. В ОДУМ-і багато професійної, молодої сили, яка здобула уже чималі осяги у своїх професіях і має заслуги в українському суспільному житті.

Молодь тепер переживає кризу і це погано відбивається також на праці в нашій організації. Молодь пробує ставити свої вимоги не рахуючись із досвідом старших, пробує навчати стар-

до брами з написом "Емерджeнсі". Поліцаї услужливо, з французькою ґалянтністю, підняли все ще стогнучу Діну з подушок, переклали на нари і бігцем понесли всередину. Петро й собі пішов за нарами, схвильовано розмазуючи піт по цілому обличчі. Поліцаї стукнули закаблуками, козирнули й пішли, а замість них з'явився лікар з руркою, дивився Діні на язик, під повіки, слухав пульс, прикладав вухо до грудей, до живота і всюди де лиш міг, щось невиразно белькотів по-французьки, а Петро стояв, переступав з ноги на ногу і все підказував Діні "стогни, Діно, стогни, бо буде клопіт!"

Про клопіт не потрібно було говорити в майбутньому часі — клопіт був у реальній сучасності. Бо лікар, виявляється, знав тільки свою рідну квебецьку мову, а Петро й Діна — рідну українську, та не дуже складну англійську. Розмова відбувалася на миґи, Діна стогнала і показувала на живіт, а за нею й Петро тикав пальцем її в живіт — мовляв живіт болить, рятуйте! Лікар був зовсім спантеличений, щось питав то Діну, то Петра, а тоді махнув рукою і санітарки покотили Діну десь уздовж коридору, в якусь ясно освітлену кімнату. А за хвилину вийшли з папірцем і показали де Петрові розписатись. "Що зробиш з французатими французами!" — з досадою пошкрябав собі потилицю Петро, підписуючи папірця. Санітарки принесли йому "Ля Пресс" і ще якийсь французький журнал, показали де сісти і ткнули пальцем на годинника — мовляв, чекай.

Змучений спекою, дорогою, пригодами Петро чекав, куняв — і задрімав. Невідомо скільки Петро проспав, тільки пізно надвечір, коли сонце ховалося за скелястим квебецьким горизонтом і в повітрі запахло вологістю, чиясь рука торкнулася Петрового плеча. Продерши очі, Петро побачив санітарку, що посміхалася і казала йому .О-кей!" Петро встав і пішов за нею. Пройшовши кілька кроків, санітарка відчинила одні з дверей і рухом руки запросила Петра всередину. "О-кей!" — сказала вона ще раз і пішла. Петро глянув поперед себе і побачив на ліжку Діну, бліду, з запалими очима, з розкуйовдженим чорним волоссям, але чомусь усміхнену.

— Діно, що сталось, чому ти в ліжку? Пора вже їхати! — затурбувавсь Петро. — Добре, що відпекалися від поліцаїв!

— Від поліцаїв — так! — сказала Діна, — це було досить просто, але не просто було з лікарем. Глянь, — сказала вона, відгортаючи ковдру — і Петро побачив якийсь плястик, якісь бинти, — бачиш, як мені пропороли живота! Думали, що в мене приступ апендициту!

— Чому ж ти не сказала! — заметушився Петро, — не вияснила!

— Що вияснила? — саркастично спитала Діна, — кому? Адже вони не розуміють нічогісенько по-нашому, нічогісенько по-англійському — такі сепаратисти!

— Але ж різати здорову людину! — не вгавав Петро. — Я їм покажу, я їх до суду!

— До суду? — ще іронічніше всміхнулась Діна. — А як випливе справа з поліцією? Хто ліпше вийде — ми, чи вони? Ти вже ліпше замовкни, Петре! Це тобі наука, як їздити.

Петро пробував ще щось говорити, але почувши остаточний арґумент Діни, усвідомив, що це даремне.

— Не могла ж я, після того всього театру, який я відіграла, раптом сказати, що я зовсім здорова! Треба ж мати акторську гордість!

Із акторською гордістю і презирливою посмішкою для шпитального персоналу Діна пролежала в шпиталі цілий тиждень. А виписуючись, здивувала Петра ще одною естраваґантністю: подаючи руку лікареві і кажучи йому Adieu, вона зненацька показала йому кінчик язика. І лікар, і Петро зніяковіли...

І ось Діна сидить собі, мов Кармен, або циганка Аза на картатій ряднині, лускає горіхи і розповідає про дурну квебецьку поліцію, дурних квебецьких (та чи ж тільки квебецьких?) лікарів і сміється...

Сміється Діна, сміється сонце, сміється озеро, а з ними посміхається й...

Свирид ЛОМАЧКА

ПРИВІТАННЯ

Активних одумівців Володимира Білоуса з Філядельфії та Людмилу Ревенко з Чікаґо вітаємо з одруженням та бажаємо їм щастя, здоров'я й всього найкращого у житті. Віримо, що їх активність в ОДУМ-і буде не меншою, як до цього часу.

Управи філій ОДУМ-у Чікаґо і Філядельфії

ВИДАВНИЦТВО "МОЛОДА УКРАЇНА"

Роман сучасного українського письменника в Україні

ГРАНЬ

ОЛЕСЯ ЛУПІЯ

В романі розповідається в художній формі про життя, працю й проблеми представників різних прошарків суспільства в Україні.

Дія відбувається у Львові й прикарпатських селах.

Обкладинка мистця П. Маґденка.

212 сторінок.

Ціна книжки у м'якій оправі — $3.00
у твердій оправі — $5.00

Замовлення надсилати на адресу:

MOLODA UKRAINA
163 Kingslake Road
Willowdale 427, Ontario, Canada

ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ ОДУМ-У

Цього року 3, 4 і 5 липня ОДУМ Америки і Канади відзначив 20 років своєї праці Ювілейною зустріччю ОДУМ-у. Ювілейну зустріч ОДУМ-у розпочато в п'ятницю 3 липня концертом мистецьких груп філій. В концерті, що відбувся в Торонті, Канада, в авдиторії Центральної Технічної Школи виступали струнна оркестра, ансамбль бандуристів ОДУМ-у з Чікаґо під керівництвом Анатолія Луппо, вокальна шістка дівчат в супроводі струнного ансамблю з Чікаґо, хор "Молода Україна" і ансамбль бандуристів ОДУМ-у ім. Гната Хоткевича з Торонта під керівництвом Валентини Родак, танцювальні групи з Філядельфії (кер. Зоя Корсунь), з Чікаґо (кер. Іван Іващенко), з Міннеаполісу, та з Торонта (кер. Микола Балдецький). Мистецькі одумівські виступи поєднував гуморист Микола Понеділок. Ювілейний концерт, при повній авдиторії, закінчено маршем ОДУМ-у "Ми об'їхали землю навколо", музика Миколи Фоменка, слова Івана Багряного та українським гимном, у виконанні об'єднаних мистецьких груп ОДУМ-у.

В суботу на оселі "Київ" біля Торонта відбулися міжфілійні спортові змагання, а увечері в передмісті Торонта бенкет та забава. На бенкеті було присутніх понад 600 осіб. Голова Ювілейного Комітету Віктор Педенко зачитав одержані привіти від молодечих організацій, політичних партій та інших українських установ.

Валя Родак з Торонта та Олексій Коновал з США виголосили доповіді, в яких звертали увагу на проблеми молоді загально-українські тут на еміґрації і там на Україні, та думки щодо їхнього розв'язання.

Під час бенкету в мистецькій частині виступали ансамбль бандуристів ОДУМ-у та інші виконавці з Міннеаполісу (кер. Володимир Вовк), співоча група дівчат з Торонта та танцювальна група ОДУМ-у з Монтреалю, Канада. На бенкеті були присутні визнчні одумівські діячі, керівні діячі УРДП, поети й письменники, діячі інших політичних партій, голова УРСоюзу Антін Батюк та інші визначні громадські діячі.

Зустріч ОДУМ-у тривала далі в неділю 5-го липня на оселі "Київ". Службу Божу відправив Владика Михаїл. Пізніше відбулася дефіляда одумівців. До присутніх звернувся з словом голова ЦК ОДУМ-у Юрій Криволап з Балтімору. Під відкритим небом відбулися виступи мистецьких одиниць ОДУМ-у. Святкуванню 20-річчя ОДУМ-у сприяла гарна тепла погода в п'ятницю частинно в суботу та в неділю. З найкращими мріями й плянами ОДУМ розпочав 21-ий рік своєї праці для добра ОДУМ-у, українського громадянства, для України.

Реф. преси ОДУМ-у

БАТЬКИ, ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАПИСАЛИ СВОЇХ ДІТЕЙ ДО "РІДНОЇ ШКОЛИ"?

ЯКЩО НІ, ВПИШІТЬ ЇХ НЕГАЙНО!

На ювілейнім зустрічі — перед дефілядою Оселя "Київ" біля Торонта, липень 1970 р.

І. ЯНІШЕВСЬКИЙ

ЗУСТРІЧ З ДІДОМ МАТВІЄМ

(Уривок з повісти "Шляхова")

Неначе Іван і не спав. Все це було ніби дійсність. А все таки це був сон. Щось неприємне, ба навіть, страшне снилося йому. Він навіть розумів, усвідомлював собі, що це йому сниться. Намагався себе розбудить, щоб звільнитися від того жахливого почуття. І от він просинається, але не тут, у Торонті, а там в Україні, в своєму селі Шляховій, і йому стає легко, легко. Іван дуже радий, що позбувся цього жахливого почуття, що було охопило його у сні. З якоюсь легкістю та без найменшої тіні подиву ступає він по знайомій йому стежці, що веде через тік і молодий садок, попри темник і Демидів рів, до куща калини, що ріс на самому кінці городу, при копанці. Цей кущ калини притягав цілу його увагу, манив його до себе. Іван уже не йшов, а біг. Якась незвичайна сила підштовхувала його, несла до цього куща.

День був ясний, прозорий. Сонце висіло над головою і припікало. Небо було чисте, ніде ні хмаринки, блакить безконечна. Минаючи темник, Іван помітив, або скорше своїм духовим оком побачив, появу-привиддя, що було ясніше й прозоріше від ясного й прозорого дня. Хоч яке було це привиддя прозоре і ясне, та все таки мало контури людської істоти. На ньому можна було розпізнати навіть якийсь фантастичний одяг, що складався з усіх протилежностей людського буття. Не бракувало навіть такого як огида і злоба, але зате ясніли й переливались мистецко розкинені по цьому одязі такі перлини як доброта і краса. З наближенням цього привиддя Іван уповільнював свій біг. "Куди біжиш?" — почув запит цієї ясніше ясного дня плями-появи. Він зупинився і став розглядати цю яснішу ясного та прозорішу прозорого — ясну прозорість. "Мене не пізнаєш" — впевнено мовить поява. Іван не дивується. Він спокійно і розважно дивиться, але можна було помітити, як напружує свою увагу, як мобілізує все своє духове єство, щоб усвідомити і пригадати та тим самим заперечити твердження появи. Що це йому близьке і навіть рідне — він відчував всією своєю душею, але сказати, хто це — не міг. Довго він придивлявся, довго насолоджувався цією незвичайною пригодою, а разом з тим так поринув у свої думки, що і забув про той кущ калини, що так настирливо манив і тягнув його до себе. "Подивись сюди" — ніби з просоння почув Іван — "може це тобі щось пригадає" — сказала поява і показала на одну цятку на своїй дивній сукні.

В цю ж мить привиддя зникло, а перед Іваном розгорнулася картина сонцем залитого степу, що десь далеко, далеко збігався з небом і ніби міцно з'єднувався з ним. Сонце звернуло з полудня і несамовито пекло. Розпечене соняшне сяйво мерехтіло і напевно від нього тремтіли крила жайворонків, що десь високо, високо висіли в повітрі та співали свої чудові пісні. Стояли рівненькі ряди кіп, між ними вже приорювали стерню і це нагадувало, що жнива вже кінчилися, а тепер не знати що робити раніш — возити, чи стерню приорювати. Дорогою, що в кількох місцях, звинувшись гадюкою, пірнула в балку та стрілою прорізала посадку, йшло мале хлоп'я, десь років десяти або одинадцяти. Хлопець був босий, праве коліно світилося через дірку, чорна сорочка була на випустку, в руках тримав піджачок. На голові мав картуза, що захищав від пекучого сонця.

Помітивши хлопчину, Іван пішов назустріч йому. Що ближче підходив він до хлопця, то меншим ставав сам. Він так довго зменшувався та зближувався аж поки не злився з цим хлопчиною в одно. І от Іван тепер цей хлопець. Він одягнений у той самий одяг, має того самого картуза і відчуває розпечений порох на дорозі, на якому залишає сліди своїх босих ніг.

Тепер Іван-хлопчина продовжує свою подоріж. Бачимо, як він час-від-часу стає, виймає з ноги будячок, що перешкоджає йти — плюне на те місце, де був будячок, або, як тут ще називали, колючка, потре долонею підошву й шкандибає далі.

Пройшовши кілька гін, хлопчина порівнявся з дідом, що, загнавши коні у нову борозну, сів на граділь відпочивати. "Боже поможи" — каже Іван до діда, а той відповідає: "Казав Пан-Біг, щоб і ти поміг", а далі питає: "Відкіля ти, хлопче, та куди? Ти напевно не з наших сторін". Дід говорить лагідно, приязно і якось зі співчуттям. Далі запрошує хлопчину сісти коло нього на граділь та відпочити. Іван підходить, сідає. Граділь дідового плуга дерев'яний, округлий і товстий — не ріже як на ньому сидіти. А дід далі говорить, розпитує: "Чий же ти, хлопче, як попав у наші сторони, а може ти їсти хочеш?" Ця щира дідова мова, ця його непримушена турбота розжалобила дитячу істоту, розвередила в ньому спогад кілька днів тому пережитого і по його дитячому личку потекли сльози. Подивився дід на хлопця, похитав головою, встав з граділя і пішов до воза, що тут, недалеко від дороги стояв. Там щось порився в торбині, повернув назад до плуга та подав дитині скибку чорного хліба і кусник сала. "Їж, хлопче, ти, видно, дуже зголоднів" — сказав дід і знов сів на граділь.

Поки хлопець їв, дід сидів мовчки і щось думав. Іван спокійно, але скоро з'їв хліб і сало та подякував дідові за його добрість. Дід підвів очі на хлопчину і мовчки подивився на нього. Іван ніби відгадав думку дідову і почав розповідати про те, що занесло його аж сюди.

Простими, дитячими словами розказував він, як його ні за що бито, яку велику несправедли-

вість учинив йому, його рідний батько, б'ючи його ногами, і підкидаючи ним немов м'ячем по подвір'ю. Він уже не думав, що встане з того місця, де його закривавленого лишив батько. Лише тепер запримітив дід кілька синяків і пошкрябин на виду та сліди крови на сорочці і штанях. Дід пригорнув хлопчину до себе, гладив голівку своєю рапавою рукою і хлопцеві раптом стало легко і тепло на душі. Він почував, як це тепло розливається по всьому його тілі. А найголовніше він відчув захист і притулок і тому то не поспішав звільнитися з дідових обіймів.

Як довго це тривало — тяжко сказати, бо дід не дуже то спішився до оранки, але Іван ніби з просоння почув, що дід пропонує залишитися у нього. "У нас, — каже дід — построїли нову земську школу. Я дітей малих не маю, а платити на школу одного карбованця річно мушу. Тож будеш у мене працювати, а в зимі пошлю тебе до школи". Хлопчина не вірив сам собі. Він боявся поворухнутися, щоб не відігнати від себе всього того, що чув з дідових уст. "Буду тебе одягати й озувати, — продовжував дід — а ти будеш допомагати мені по господарстві. Будеш пасти коні, корову, а коли треба буде, то й коні поганяти чи то у плузі, чи коло машини".

Ця дідова пропозиція скріпила почуття захисту й притулку і він без усяких вагань згодився.

Тяжко сказати, чи били вони себе по руках, як то у таких важних справах трапляється, чи може ні, але вже до вечора Іван поганяв коні, а дід ходив за плугом. Не будемо тут розповідати, як тяжкий батіг крутив вутлі його рученята, як він стрибав по гострій, колючій стерні, як часто не слухалися коні, бо це його зовсім не турбувало. Він тішився, що не буде більше спати у рові під голим небом, що не буде мати більше страху перед зіньським щеням і гадюками, що водилися по тих ровах. Зрештою не боятиметься більше вмерти з голоду. Дідова пропозиція задовольняла його більше, ніж він того сподівався, а головне — змога ходити до школи — його просто захоплювала. Кажуть, що там, де віра, там є й сумнів. Одначе наш Іван так сильно і без усяких застережень повірив обіцянці дідовій, що не лишилося у його чистій, дитячій душі найменшого закуточка для сумнівів. — Віра без сумніву є великим двигуном, силою необмежених розмірів. Ледве можна повірити, щоб людина прожила свій вік без сумнівів. Та наш хлопчина того часу дійсно не мав жадних сумнівів, бо він навіть будував у своїй дитячій уяві якісь пляни, дарма, що вони не були зовсім ясні, точно окреслені, а може й нереальні.

Ще сонечко було ген-ген на небі, ще прохолода не встигла змінити денну духоту, ще подекуди люди працювали на полях, як Іван з дідом в'їздили до Шляхової.

Володимир БІЛЯЇВ

НА СМЕРТЬ ОКСАНИ ЛЯТУРИНСЬКОЇ

Усе — кошуля-вишиванка і разок намиста,
І урочистість крематорію храмова,
І в урні жменя попелу, і начебто навмисно
Скупих клепсидр суха, газетна мова...

Невже ж це все?.. О, як в жалоби хвилі
Молю, щоб звершенність лишила мудрий карб —
Щоб після Вас, як пісня Дікінсон Емілії,
Лишивсь нечитаних поезій Ваших скарб.

Бо руським жонам і мужам на сором,
В наш час, що у багно зневіри вгруз,
Полив'яні полумиски з народнім взором
Вилизують поетки з рук лакуз,

Та ще й повчають нас, як треба розуміти
Наш рай окрадений. Посеред нас пійти
Дощенту трощать "доморобні міти",
Назвавши мудрістю розтління і хамизну,
Що по живих ідеях вже справляє тризну.

О, Ви могли б напевно іншим ладом
Вкраїну вічну цитувать сучсним Ладам!
Волині луки, Праги брук, озера Мінезоти,
Й мільйони душ без слав, без доль, без мет!
В цих днів непевні, нетривалі соти
Ви відкладали віршів вистояний мед.

Що з того, що ті соти полетять пергою,
Розвіються з вітрами перетлілим квіттям,
Коли бурштини Ваших віршів певною рукою
Життя передає надходячим століттям!

Музику вічности, що в самоцвіти згусла,
Управлену у форм іржевідпорну сталь —
Онуків правнукам озвуться Ваші гусла,,
В зіницях їхніх княжа оживе емаль.

Усе чуже, нанесене — перелетить і згине,
Як літо бабине, як трина і трава
А вірш Ваш, української поезії княгине,
Наш збайдужілий і понурий вік перетрива!

Філядельфія, 25 червня 1970 р.

НОВЕ В ЛІТЕРАТУРІ

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ А. ГАЛАНА

Видавництво "Власна Хата" в Філядельфії видало окремою збіркою вірші відомого письменника Анатоля Галана. На сторінках голубої книжечки, що має назву "Про радість і біль", поетичне слово розписано так, як висипають із кошика в квітярнях щойно нарізані квіти, щоб сплести для когось вінок... З передмови автора можна довідатись, що деякі вірші в збірці 30-літньої давности, писані ще під стріхою рідної хати, а деякі вже писані на чужині після другої світової війни.

В книжечці інтимна лірика не відділена від тих поезій, що писались пізніше і розповідають про біль, який має в своєму серці той, хто втратив батьківщину. Тому й кажу, що впорядник розсипав по сторінках вірші, як весна розсипає в гаю на поляні ранні квіти. Але, читаючи книжку, можна помітити, що розділовою між радістю й болем є сторінка 28, де поміщено дуже цікавий вірш "Життя":

На мокрому брукові місяць лежав,
І сяйво згиналось, як вістря ножа,
Вже смуток осінній, і холод, і смерть,
Я ж тихою радістю сповнений вщерть.

Слідуюча, 29-та сторінка, розпочинається віршем "Прощання", першим у циклі віршів про біль:

Бовваніє дорога ледь — ледве,
Віз скрипить, наче немічний дід.
Ось візник мою тугу угледів,
Резюмує: "Не хочеш, а їдь"...

На 81-ій сторінці поміщено баляду про зруйнований манастир на українській землі, де автор розповідає про руїни в нашій батьківщині:

Ранок мостить рожеві мости,
Як могила, німий монастир,
Тільки мешканка там дармова —
На церковних склепіннях — сова.

Це обличчя твоє. Краю мій,
Та не будеш ти вічно німий,
Прийде час і на радісну путь
Чисті руки тебе поведуть.

А. Галан знаний в нашій літературі. Він має на своєму рахунку десяток книжок — новель, коротких оповідань, гумору, сатири, пародій і віршованих творів, але збірка поезій "Про Радість і Біль" є ще одним доказом того, як майстерно А. Галан володіє поетичним словом:

...І знову тиша, ніч казкова,
Підводить руку віщий див,
На небі зоряну підкову
Крилатий вершник загубив...

І далі:

Хто зв'яже урвища і гори,
З'єднає сяйво і пітьму?!
Раптово Місяць срібнозорий
У хмару загорнувсь німу.

Власне цим віршем, що зветься "Недосяжне", письменник починає свою збірку. Але треба сказати, що в цій збірці поезій кожний твір читається з приємністю. На сторінці 15-ій надруковано вірш "Зелений Вечір":

Зелений вечір тихо снить
Непережитий ще коханням,
І ти, як ніжний дар весни,
Забуте родиш хвилювання.

Вірш належить до ранньої лірики А. Галана. Пізніше, коли мистець перейшов від романтики до реалізму, його перо стало гостріше. У вірші "Про Радість і Біль" (від чого, мабуть, взято назву книжки), А. Галан пише:

...Ніч з розгону урізалась в день,
Обважніли верхівки наллятих
вологою трав.
Під задумані верби сьогодні
уперше прийде
Люба дівчина, друга мога сестра.

Та дівчина — це сестра того друга, який боровся за вільну Україну і загинув у нерівному бою.

А вона ще була дитинчам,
Ясноокою квіткою синіх поліських гаїв.
Як струна, її плач на могилі
борця дзеленчав
І лишивсь заповітом у пам'яті
тоскній моїй.

І ось, у цьому заповіті формується політична думка А. Галана. Відтоді у нього стала ясна мета:

За прекрасне боротись, не зраджувать
цьому й на мить.
Я недарма прожив відвойовані в
смерті літа,
Коли вмію життя і за біль і за
радість любить.

Друга світова війна занесла А. Галана на чужину. Туга за рідною землею заступила в нього інтимну лірику. В пізнішій поетичній творчості залишився біль. В інших його книжках цей біль виявлено в гострій сатирі, в пародіях на наше недосконале життя. На сторінці 67-ій збірки у вірші "Як небо, висока, як море, широка" (мова йде про батьківщину), поет пише:

Блукаю стежками, дивуюсь, дивлюсь,
І бачу в просторі, і бачу в кутку —
Як небо, високу,
Як море, широку,
Несказано ніжну, ясну і струнку
Чудову Вітчизну мою!

На еміґрації А. Галан зустрічається віч-на-віч з різними проблемами життя. І він не може стояти осторонь тих проблем. У вірші "Пише син до матері" письменник розповідає про те, що:

...За морями дальніми,
За морями синіми,

Дівчина під пальмами
Полюбилась синові.

І вся трагедія в тому, що та дівчина під пальмами іншої національности. Хлопець те розуміє, переживає, і шукає порятунку в рідної мами, що вона йому на те скаже? В своєму вірші А. Галан майстерно передає материнську радість, що діждалась сина — сокола і... біль, який приносить мішане подружжя.

...І ізнов у матері
сміх в очах колишеться.
— Як чужинку братимеш,
На чужині лишишся...

Так, "на чужині не ті люди" — як писав Т. Г. Шевченко. Навіть урочистість свята Різдва Христового не приносить тієї радости, що колись, удома. У вірші "Ялинка", А. Галан розповідає про першу різдвяну ялинку в бараках, на скитальщині:

...Тоді до бараку
Дідусь увійшов,
Рипіли з морозу
Ремні підошов.
Він мовчки ялинку
Поставив на діл,
Як символ незмінний
Буття і надій.

І всі земляки
посідали в гурток,
Між вітами тліли
Жарини свічок,

А думка далеко
Сягала кудись:
До рідної хати,
Де в пестощах зріс,
Де свято величне
Стрічала сім'я,
Де лишилась мила
Вітчизна моя.

Сім років А. Галан перебував у Арґентині, там він написав кілька книжок, і в цій збірці він також згадує той край:

Громовиці розколюють сон,
І потоки тропічної зливи
Калатають у шиби вікон
Сан Мартина нащадків бурхливих

Дуже похвальні слова сказав поет про кастильську мову:

Сонце пряжу рожеву пряде,
Рух, і брязкіт, і говір ранковий.
Милозвучніш кастильської мови,
Крім своєї, не чув я ніде.

В кінці книжки поміщено поему (переклад з білоруської мови) білоруського поета Алеся Салавея, "Гудуть, дзвенять Софії дзвони". Між іншим, сл. пам'яті Юрій Клен був тієї думки, що цей переклад в багатьох місцях ліпший, ніж оригінал. Хочеться навести одну строфу з поеми, яка своєю тематикою дуже близька українському серцю:

Радіє дзвін, летить, як птах,
Через Кривиччину блакитну.
Його віта Чумацький Шляш,
Співає поле пісню житню.
В озерних ямах тоне страх,
Шепочуть верби казку рідну...

Збірка поезій "Про Радість і Біль" має 92 сторінки, в ній надруковано 44 вірші, і той, хто любить книжку, прочитає її з насолодою. Тут і молодість — романтика; тут і опис життя, що тягарем лягає на плечі, тут і історичні баляди про гетьмана Виговського, про короля Данила. Дуже добре написана баляда про лицаря України, гетьмана Виговського:

По вибалках ховзьких —
Невтримний галоп,
То гетьман Виговський
Спішить в Конотоп.

Тут така звучність складу вірша, що читач відразу уявляє, як на баскому коні спішить на поле бою полководець, козаки якого розбивають під Конотопом військо московського царя.

Сердечні ґратуляції А. Галанові за нову літературну працю!

Ход

Польова Служба Божа на Ювілейній зустрічі Оселя "Київ" біля Торонта, липень 1970 р.

А. ЮРИНЯК

МАЛЕНЬКИЙ ТВІР ВЕЛИКОЇ КУЛЬТУРИ

Ще минулого року на українському книжковому ринку появилась маленька книжечка *"Море мовчить"*; вона містить три невеликі речі (дві з них — на пару сторінок) пера французького письменника Веркора, перекладені Оксаною Соловей (донькою недавно померлого відомого публіциста і науковця Дмитра Солов'я). Перше оповідання — найглибше змістом і найбільше розміром — дало свою назву цілій книжечці.

Оповідання "Море мовчить" так захопило автора цих рядків, що він прочитав його на протязі місяця три рази і врешті — "щоб відв'язатися", — вирішив написати з приводу нього оцю коротку нотатку.

Ідея (вона ж і проблема) оповідання "Море мовчить" — не нова, вона давненько вже нуртує в свідомості передових мислителів західнього світу: це — *ідея збереження високого набутку духової і матеріяльної культури Европи.*

А що ми зачисляємо себе таки до европейців (хоч і живемо в ракетно-балістичній і чорнопантерній Америці), то схильні дану ідею окреслити ще як *самозбереження,* при тім саме *шляхом виелімінування згубного суперництва і гегемоніяльного гону передових народів,* а утвердження натомість в їхніх взаєминах плідного співробітництва.

Французький письменник Веркор — учасник руху спротиву під час німецької окупації, який власними очима бачив несусвітню жорстокість і варварство гітлерівських німців, зумів дати таке сконденсоване мистецьке втілення даної ідеї — проблеми, схопив її в такій кричущій актуальній злободенності, що — без ризика перебільшення сказавши — "перекрив" усе дотепер появлене в мистецькому слові й скероване на те, щоб запобігти знищенню західнього світу — з його дійсним гуманізмом, високими принципами моралі, етики й естетики з джерел славної дати европейського Ренесансу.

Потрібно було аж два жахливих, кошмарних струси — удари самогубно завдані по культурі Европи самими ж европейцями (І і ІІ світові війни), щоб в їхньому середовищі визріла атмосфера для діяльности Де Ґоля і Аденавера — державних мужів паневропейського формату. Нині обидва ці мужі в минулому. Зате ми певні, що мистецьке втілення їх центральної ідеї — "взаємоскреслення" минулих кривд і щире сусідське співробітництво, так опукло явлене світові хистом Веркора, надовго переживе названих велетнів і стимулюватиме появу їх достойних наступників.

Не зважаючи на всі розмови, висування на перший плян сьогоднішніх "плянетарно-технічних" володарів світу — США і СССР, і узалежнювання від них долі людства, ми все ж таки були і є того переконання, що культурна і цивілізаційна місія Европи, в постаті її провідного трикутника: Англії, Франції і Німеччини — ще не скінчилася, ще не завершена. І якщо цей "трикутник" справді зуміє на місце згубного суперництва утвердити солідарність і співробітництво, то ні кремлівські червоні змовники ні китайські комунонеофіти, ні чорні расисти на спілку з жонґлерами ліберальними фразами в США не зможуть допровадити до світової катастрофи.

Герої оповідання "Море мовчить" розлучаються без видимих ознак взаєморозуміння і погодження. Але читач повними грудьми вдихає їх озонову атмосферу і довго чує в свідомості поклик справжньої людяности і шляхетного гону до самовдосконалення.

ПОЛТАВСЬКИЙ ВЕЧІР

За традицією українське громадянство міста Торонта улаштувало Полтавський вечір. На нього з'їхалися шанувальники українських звичаїв з Лондону, Гамільтону, Ст. Катеринс, Ніягара Фалс, Ґвелф, Ошави, Сусан Марі і других міст, і звичайно прибуло й місцеве українське громадянство.

Вечір організований комітетом пройшов з великим успіхом. До комітету, який існує вже сім років, входять Іван та Надя Данильченки, Омелян та Валя Уманці, Григорій та Наталка Проненки, Олексій та Шура Кириченки, Іван та Катерина Корнієнки, Іван та Галя Байрачні, Анатолій та Оля Фодист, Олексій та Анастасія Ковалі.

Програма Полтавського вечора була багата. Вечір відкрив голова Ів. Данильченко, а привітавши гостей, покликав до проведення програми коментатора української радіо-програми "Пісня України" Юрія Починюка. Першим за програмою виступив одумівський хор "Молода Україна" і ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича під керівництвом Валентини Родак, які виконали пісні: "Ой у полі нивка", "Ніч яка, господи", "У сусіда хата біла". Одумівська танцювальна група "Веснянка", керівником якої є Микола Балдецький, чудово виконала танець "Марина", гопак і Веснянка. Варто згадати, що до популярної серед нашого громадянства оркестри Андрія Конна приспівували наші одумівки Оля і Наталка Байрачні, Надя Лойовська. Наталка Сандул, Галя Зверховська та Ірина Ковар. Після концерту, з словом виступив отець Д. Свириденко з Сусан Марі, Онтаріо. Задоволена публіка забавлялась до пізної ночі.

На залі було присутніх біля тисячі осіб. Наше

миле жіноцтво було прикрасою вечора у своїх чудово вишитих сукнях.

Королевою вечора вибрано Аду Горготу з Гвелф, квіти для якої подарувала власниця українського підприємства "Віліямс флавер шоп" В. Поляківська. Розіграно було картину ("Полтавка"), подаровану власником підприємства "Вест енд радіатор сервіс", М. Лисенком та посуд на 6 осіб з українським орнаментом — подарунок пані М. Копистянської власниці підприємства "Юкрейнієн Арт Сентер". Були також як "щасливі виграші" гарні українські вази та ін.

Треба підкреслити, що Полтавський вечір улаштовується згідно українських народніх традицій, як от одяг і страви.

Із загального прибутку цього вечора розділено на хор "Молода Україна", ансамбль бандуристів і танцювальну групу "Веснянка" тисячу долярів на набуття нових строїв для нашої молоді. Двісті долярів подаровано на український старечий дім ім. Ів. Франка в Торонті, та менші суми на інші українські національні цілі.

Можемо сказати, що цей вечір був найуспішнішим з усіх попередніх полтавських вечорів. Організаторам його бажаємо дальших успіхів у їхній праці.

Наступний Полтавський вечір відбудеться 8-го травня 1971 року в Українському Домі при 83-85 вул. Крісті в Торонті.

Ів. Данильченко

З НОВИХ ВИДАНЬ

Олекса Гай-Головко — ПОЕТИЧНІ ТВОРИ В трьох томах. Том перший (1933-1947). Стор. 137. Видавництво "Нові Дні" 1970. Торонто, Канада.

ЖИТТЯ ЛАЗАРКА З ТОРМЕСА І ЙОГО ЩАСТЯ І ЗЛИДНІ. З еспанської мови переклав Микола М. Палій. Стор. 102. Видавництво Юліяна Середяка. 1970. Буенос-Айрес, Аргентина.

ВІЛЬНА УКРАЇНА — журнал української визвольної думки. Збірник ч. 62, 1970 р. Стор. 64. Рік XVII. Видає Українська Вільна Громада в Америці. Нью-Йорк.

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — орган пластової думки. Ч. 3-4 (22-23), липень-грудень 1969 р. Стор. 120. Видає Головна Пластова Булава. Торонто, Канада.

ВІСТІ КОМБАТАНТА — український військовий журнал. Ч. 3-4 (46-47), 1970 р. Стор. 96. Редактори: І. Кедрин-Рудницький, Василь Верига. Видавці: Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, Головна Управа Братства кол. вояків 1-ої УД УНА. Торонто-Нью Йорк.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА — словникова частина 26. Наукове Т-во ім. Шевченка. Головний редактор проф. д-р В. Кубійович. В-во "Молоде Життя", 1970 р. Париж-Нью Йорк.

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО — орган Українського Вільного Козацтва. Ч. 6 (14), весна-літо 1970 р. Рік VII. Стор. 45. Чікаґо, США.

УКРАЇНКА В СВІТІ — бюлетень світової федерації українських жіночих організацій. Квартальник. Рік VIII. Ч. 1 (25) січень-березень 1970 р. Стор. 16. Філядельфія. США.

ЖИТТЯ І ШКОЛА — незалежний орган українського вчительства та батьків у вільному світі. Двомісячник. Рік XVI. ч. 3 (128) травень-червень 1970 р. Стор. 30. Видавець і редактор д-р В. Луців. США.

ВІСТІ З САРСЕЛЮ — неперіодичний бюлетень Акції — С ч. 12 квітень 1970. Стор. 31. Наукове Т-во ім. Т. Шевченка в Европі. Париж-Мюнхен.

БЮЛЕТЕНЬ Комітету Українців Канади. Ч. 2 квітень-травень 1970 р. Вінніпеґ, Канада.

УКРАЇНСЬКА БІБЛІОТЕКА ім. С. Петлюри в Парижі — інформаційний бюлетень ч. 24 травень 1970. Рік XII. Париж, Франція.

Атанас Фіголь — МОЯ ВІДПОВІДЬ в справі листа президента М. Лівицького (від 23 травня 1969). Мюнхен 1970 р.

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО — орган Української Православної Церкви в США. Рік XXI, ч. 6 червень і ч. 7-8 липень-серпень 1970 р. Саунд Баунд Брук, США.

СВІТЛО — український католицький місячник ч. 9 (573) вересень 1970 р. Рік XXXIII. Видають ОО Василіяни. Торонто, Канада.

ВІСТІ, HERALD — журнал музичного та мистецького життя ч. 2 (33) червень 1970 р. Рік IX. Квартальник. Видає хор "Дніпро" в Твін Сити, Мінн., США. Редаґує видавнича колеґія. Стор. 33.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА ч. 4 травень-червень 1970. Рік XXXI. Видає М. Фесенко. Стор. 24. Торонто, Канада.

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ РАНОК — український християнський місячник, ч. 1045-1047 квітень-червень 1970. Детройт, США.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ВІСНИК — орган українського євангельсько-баптистського об'єднання Канади. Ч. 5-6 травень-червень 1970. Рік XXIX. Стор. 20. Вінніпеґ, Канада.

НОВІ ДНІ — універсальний ілюстрований місячник. Ч. 243-244 квітень-травень 1970. Рік XXI. Видає В-во "Нові Дні". Головний редактор — Д. В. Кислиця. Відпов. секретар — М. Г. Дальний. Торонто, Канада.

НАШЕ ЖИТТЯ — місячник ч. 5 травень, ч. 6 червень і ч. 7 липень 1970 р. Рік XXVII. Видає Союз Українок Америки. Філядельфія, США.

СУМКІВЕЦЬ — квартальник Союзу Української Молоді Канади і США. Ч. 3 (15) липень 1970. Рік IV. Стор. 28. Саскатун, Канада.

КРИЛАТІ — журнал українського юнацтва ч. 6-7 червень-липень і ч. 8 серпень 1970 р. Рік VIII. Видає Центральна Управа СУМ, редаґує колеґія. Нью-Йорк-Брюссель. Стор. 24.

ЮНАК — журнал пластового юнацтва ч. 6-7 (84-85) червень-липень 1970 р. Рік VIII. Стор. 32. Видає Головна Пластова Булава. Редаґує колеґія. США.

KULTURA — Szkice, opowiadania, Sprawozdania. Nr. 6/273, Nr. 7/274 — 8/275 1970. Wydawca: Instytut Literacki, Paryz, France.

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

20-ЛІТТЯ ОДУМ-У В ЧІКАҐО

Цього року ОДУМ, організація молоді, відзначає своє 20-ліття. Філія ОДУМ-у в Чікаґо, яку тепер очолює Віктор Войтихів, відзначила двадцяту річницю ОДУМ-у, й рівночасно філії в Чікаґо, концертом, на якім було понад тисячу осіб. Програму концерту повторено тиждень пізніше на півдні Чікаґо.

24 жовтня 1970 року з тієї самої нагоди відбудеться бенкет-забава з участю мистецьких груп філії. На це ювілейне свято запрошено голову Центрального Комітету ОДУМ-у **Юрія Криволапа** з Балтімору як доповідача. Бенкет-забава відбудеться у відновленій залі Катедри св. Володимира при Кортез і Кедзі вулицях. Початок о годині 6:30 вечора. До танців гратиме оркестра М. Козленка.

Цього ювілейного року корпорація купівлі й утримання дому ОДУМ-у в Чікаґо заплатила останню суму позичкодавцям. Тепер дім ОДУМ-у, який коштував разом з перебудовою понад 30 тисяч долярів в час його купівлі, цілком виплачений.

ВІДКРИТТЯ ТАБОРУ ОДУМ

5-го липня 1970 року о 12-ій годині 30 хв. відбулося відкриття сезону на Одумівській оселі "Київ", США.

Виконуючи обов'язки голови оселі п. І. Гладун через мікрофон тепло привітав всіх перебуваючих на оселі дітей і батьків.

Він попросив до слова д-ра о. С. Гаюка, настоятеля церкви Св. Вознесення в Ньюарку, який привітавши усіх присутніх та побажавши їм доброго успіху в початій справі, звернувся зокрема до дітей із закликом — говорити на оселі і таборі лише своєю рідною українською мовою.

Після цього під звуки українського гімну піднесено на щогли американський, український і одумівський прапори. Увечері цього дня там же на оселі відбувся бенкет, на якому з коротким словом виступали пп. І. Гладун, В. Кирейко, Харченко та інші.

На другий день о год. 10-ій ранку відбулося Богослуження, на якому співав хор під керівництвом дир. Рафаїла Венке.

Після Служби Божої на лоні чудової природи, гості забавлялись до пізнього вечора.

***

В суботу 11-го липня ц.р. відбувся на оселі фестиваль ОДУМ-у, відкрив його п. І. Гладун, а започаткував табір ОДУМ-у "Хортиця" співом одумівського маршу "Ми об'їхали землю навколо" на слова І. Багряного.

В дальших точках виступали одумівці з філій Філядельфії, Трентону, Бавнд Бруку, з співами, танками, грою на бандурах та деклямаціями. Керував фестивалем п. Гуща.

Вечером за участю таборян, їх родичів, та гостей відбулася ОДУМівська ватра. Другого дня в неділю при великій кількості прибулих на оселю о. протопресвітер Ф. Кульчинський відправив Службу Божу. Співав хор під кер. П. Гурського.

При цій нагоді нагадуємо, що оселя ОДУМ-у "Київ" розположена в чудовій та гарній околиці біля м. Акорд в Кетскілських горах. Має гарні приміщення та дитячий табір "Хортиця" з вишколеними виховниками.

ЗРАЗКОВА ОДУМІВКА

Валя Поляківська є членом ОДУМ-у понад 12 років і за цей час багато попрацювала в торонтонській філії.

На протязі трьох років вона була головною виховницею Юн. ОДУМ-у і в цей час праця з Юн. ОДУМ-ом досягла високого рівня.

Енергійна і працьовита одумівка була ініціятором і головним

В. Поляківська

рушієм одумівського базару та очолювала базаровий комітет. Після інтенсивної підготовки базар відбувся з великим успіхом. Він дав біля 2.000 дол. чистого прибутку, з якого половина була призначена для строїв хору "Молода Україна", де Валя декілька років співала.

Охоче працювала вона і на таборах Юн. ОДУМ-у, де три роки була медсестрою та інструктором руханки

Недавно Валя стала власником квітярні "Williamsflower Shop" в Етобіко, Онтаріо і подарувала квіти на бенкет Ювілейної Зустрічі з нагоди 20-ліття ОДУМ-у.

Валя одружена з Валентином Поляківським, який грає в одумівській волейбольній дружині і є її тренером. Мають двох синів.

Бажаємо нашим друзям успіхів у веденні квітярні та в особистому житті.

Філія ОДУМ-у в Торонті

КАНДИДАТКИ НА КОРОЛЕВУ ЗУСТРІЧІ ОДУМ-у США І КАНАДИ

3-5 липня 1970 року

Надія Цибенко — активна, надійна і працьовита одумівка, вміє співпрацювати з іншими людьми.

Вона скінчила педагогічний каледж і вчителює. Минулого року мала четверту клясу, тепер матиме п'яту.

Скінчила також курси україно-

Надія Цибенко

знавства при катедрі св. Володимира в Торонті. По суботах і неділях учителює при катедрі.

Надія грає на піяно і бандурі. Вона належить до ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича, акомпаньює хорові "Молода Україна" і є заступником його керівника, співає в хорі "Молода Україна" і керує вокальним секстетом.

В Головній Управі ОДУМ-у вона виконує обов'язки організаційного референта, а у філії — член контрольної комісії, також є членом Ювілейного Комітету.

Крім всього того брала участь у таборах і була виховницею юнодумівського гуртка "Фіялки".

Філія ОДУМ-у в Торонті

Маруся Винничук — це пильна учениця дванадцятої кляси середньої школи в Лондоні, Онтаріо. Тут же вона закінчила шостиклясову Рідну Школу при українській православній церкві.

Ось уже два роки вона віддано працює в ОДУМ-і і тішиться загальною симпатією всіх.

Батьки кандидатки Іван та Ольга Винничук — це чільні члени громади. Батько нині голова управи української православної громади в Лондоні.

Філія ОДУМ-у в Лондоні, Онт.

Ірина Ромась народилася 27-го квітня 1952 р. в Лашін, Канада.

Закінчила перший рік комерційного факультету Сер Джордж Вільямс Університету, спеціялізується в адміністрації, чи то в меджор у адміністрації.

Вона є представником від Союзу Українських Студентів Канади свого університету до Монтреальської Екзекутиви цього Союзу.

Крім того вона є членом молодечого хору "Молода Україна", реорганізованого одумівського хору при філіях Лашін-Монтреаль, танцювальної групи, є культурно-освітнім та організаційним референтом при лашінській філії ОДУМ-у, приклала багато зусиль у заснуванні лашінської філії ОДУМ-у і далі невпинно працює для поповнення філії новими якісними членами.

Треба також додати, що її поважають і цінять не тільки одумівці, але й молодь інших молодечих організацій за ввічливість, стриманість, повагу до старших та організаційні здібності.

Управа ТОП в Лашін

Марія Міщенко народилася 4 січня 1949 року в Ньюбері, Мічіґен, США.

В 1967 р. закінчила Гайскул в Ґрафтоні, Н. Дакота. Вступила на дворічні курси Ексрей Технолоджі при університеті в Міннеаполісі, які закінчила в 1969 р. цього ж року вступила до університету в Міннеаполісі, де студіює ветеринарію. Тепер перейшла на другий курс. За своєю успішністю є на листі Деканату.

Під час науки в гайскул належала до мистецької студії (малювання), а також до "НННН" клюбу міста Джемставн. Брала участь у стейтових виставках і за свої картини та українські вишивки дістала кілька перших нагород.

З переїздом до Мінеаполісу в 1967 році вступила до ОДУМ-у.

Марія — дуже енергійна, працьовита і талановита дівчина. Вона була головою філії ОДУМ-у в Міннесоті 1968-1969 роки. Тепер є культурно-освітнім референтом філії, член капелі бандуристів та співочого і танцювального гуртків ОДУМ-у, член хору "Дніпро".

Маруся Винничук

Неоніла Гайчук народилася 12 червня 1953 року в Монтреалі, Квебек.

Цього року вона закінчила середню школу і в майбутньому плянує вивчення історії в Мек-Ґілл університеті.

Чотири роки тому Неоніла, знана між приятелями як Неля, вступила до ОДУМ-у. За цей час вона виявила себе діяльною одумівкою. Співала і дотепер співає в хорі "Молода Україна" під керівництвом Івана Козачка.

Хоч при філії ОДУМ-у в Монтреалі ще нема юного ОДУМ-у, але пляни щодо його створення є конкретні. Шестеро одумівців з Монтреалю перебували в одумівському виховному таборі на оселі "Київ" біля Торонта. Неля є одною з цих майбутніх виховниць юнодумівців. Вона з великим задоволенням повернулися до Монтреалю з надією, що здобуті знання допоможуть їй в її праці організаційного референта та виховниці юних одумівців.

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

Майбутнє "Молодої України" залежить також і від Тебе!

Отже, поширюй журнал, приєднуй нових передплатників!

Не забувай про пресовий фонд "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"!

Ірина Ромась

Марія Міщенко

Неоніла Гайчук

НА ЩАСТЯ, НА ЗДОРОВ'Я, НА ДОВГІ ЛІТА

В неділю 2-го серпня 1970 р. в Чікаґо відбулося весілля двох активних одумівців з двох також активних філій ОДУМ-у в США.

Побралися Володимир Білоус з Філядельфії та Людмила Ревенко з Чікаґо. Вінчання відбулося в українській православній церкві святої Софії. Вінчали їх настоятель Святософіївської церкви отець Володимир Чугай та отець Микола Борисенко з Філядельфії, близький знайомий панства Білоусів. От. Борисенко також передав молодій парі благословення від Митрополита Іоана, якому молодий колись прислуговував.

Вінчання та весільне прийняття відбулося згідно з українськими звичаями та традиціями включаючи одумівські. В залі батьки вітали молодих хлібом і сіллю. Під час вечері голова ОДУМ-у в Чікаґо Віктор Войтихів привітав та вручив молодим квіти від філії.

На весільному балю одумівці під акомпаньямент акордеону проспівали молодим кілька їхніх улюблених пісень, протанцювали "А хто краще" — козачка і при кінці змусили молодого за звичаєм відкупити молоду — бо ж він не тільки не з того самого "хутора", але навіть не з того самого "повіту" — (штату).

Володимир і Людмила від самого їхнього приїзду до США активні члени ОДУМ-у, брали участь у мистецьких і спортових гуртках, були виховниками і членами управ своїх місцевих філій. Їхні батьки — українські громадські й політичні діячі також багато помагали у праці ОДУМ-у.

Володимир та Людмила зустрілися на зустрічі ОДУМ-у в Чікаґо в 1964 р. Білява Людмила з замріяним поглядом та усмішкою, своїм співом на сцені, а пізніше на лоні природи просто зачарувала чорнявого Володимира. А він стрункий козарлюга своїми присядками у народних танцях та співом при місяці над водою також відразу "закрутив" красуні голову.

Від тієї зустрічі чимало часу минуло. Шість разів сади цвіли і відцвітали. Людмила закінчила українську парафіяльну школу та мовний факультет при Іллінойському університеті, тепер викладає чужоземні мови. Володимир, закінчивши українську і американську гімназію у Філядельфії, не втік до Канади чи Швеції, щоб оминути воєнну службу. Він відбув свій воєнний обов'язок в армії включно з В'єтнамом. Тепер працює, і далі збирається кінчати школу текстильної торгівлі.

Ані гори, ані моря не могли роз'єднати їх і сьогодні вони поєдналися для спільного життя. Ми всі надіємося, що вони і далі будуть активними членами ОДУМ-у, при якому вони виросли і стали друзями життя, і пізніше, разом з дітьми, братимуть участь в одумівській і громадській праці. Ми певні, що вони не зроблять, як багато інших, що побравшись, зникають з українського горизонту, оправдуючи свою неактивність та байдужість дітьми або "бізнесом". Ми певні, що їхнє подружжя також збільшить членство активних одумівців.

Бажаємо молодій парі багато щастя, здоров'я і багато щасливих безжурних років життя! А батькам, щоб не скучали, повну хату жвавих онуків кожної п'ятниці, суботи і неділі.

Під час весілля Ол. Пошиваник провів збірку на пресовий фонд журнала "Молода Україна" та часописа "Українські Вісті". Зібрано 184.00 дол., які розділено порівно.

Жертвували:

по 10.00 дол.: В. Білоус, Степан Вестеровський, д-р Ніна Горун, Д. Завертайло, Микола Малий, Ф. Ревенко,

по 5.00 дол.: А. Білодід, от. М. Борисенко, Яків В'юн, Д. Грушецький, Станіслав Дмитренко, П. Завертайло, Ігор Кириленко, Ол. Коновал, Павло Коновал, Василь Косогор, Олександер Луппо, Микола Ляшенко, Василь Кризокий, Надія Миколайчук, Володимир Паско, Яків Петренко, М. Пошиваник, Ол. Пошиваник, І. Пригодчук, Анатолій Степовий,

по 3.00 дол.: Петро Бербець, Василь Мирутенко,

по 2.00 дол.: Рене Бавделод, Панас Гуртовий, Д. Кереєв, Василь Коновал, Леонід Литус, Василь Скиба, Цезарій Радзіловський,

по 1.00 дол.: Лука Ботвин, п. Кралька, І. Лисенко, В. Сабадаж.

Але на цьому весілля Людмили й Володимира не скінчилось. Батьки Володимира для рідні, друзів і знайомих які через далеку віддаль не могли поїхати на весілля до Чікаґо, влаштували 9 серпня весільну гостину в одній з найкращих заль "Де Доралл" в Філядельфії.

До Філядельфії панство Білоуси прибули з Венецуелі разом з своїми малими синами Володимиром і Леонідом і відразу включилися до української громади. Батько Володимира був активним збірщиком фондів на оселю ОДУМ-у в США, головою батьківського комітету ТОП-у, а в церкві св. Покрови є скарбником будівельного комітету. Володимир і Леонід з перших днів на північноамериканському континенті стали активними одумівцями. Володимир був членом танцювальної групи ОДУМ-у Філядельфії, ансамблю бандуристів ОДУМ-у, та членом управи філії.

На цьому принятті вручили молодим подарунок від одумівців Філядельфії — голова філії Петро Дяченко та Олександер Зінченко, великий прихильник ОДУМ-у та довголітній представник журналу ОДУМ-у "Молода Україна" на Філядельфію звернувся до присутніх із закликом скласти пожертви на пресовий фонд цього журнала. Зібрано 79 долярів. Пожертви склали: по 10 дол.: Іван Ваць і Іван Лось, по 5 дол.: Микола Ваць, Василь Лось і Федір Ревенко, по 2 дол.: Іван Гринько, Данило Різник, Іван Зінченко, Марія Євсевська, Тихон Антонець, Ганна Євсевська, Петро Гурський, Анатолій Мельник, Микола Гравур, Іларіон Хельник, Володимир Шевчук та Іван Бережний, по 1 дол.: Антін Ткач, Павло Погорілий, Іван Федоряка, Федір Гичко, Іван Лощенко, Марія Шевченко, Василь Баєл, Федір Фартушний, Микола Войтюк, Лазар Івашина, Іван Міщенко, Олександер Сизоненко, Юрій Іхтяров, Степан Тодоренко, Ігнат Брозда, Кузьма Дерев'янко, Іван Сілін, Настя Л., А. Роспутько та Роман Сліпчук. Усім жертводавцям щира подяка, а молодій парі бажаємо щастя, здоров'я, любови та найкращих успіхів у житті!

Ол. Пошиваник

ВЕСЕЛІ ВЕЧОРНИЦІ

Хоч і з запізненням, проте вважаю своїм обов'язком скласти подяку організаторам "Веселих Вечорниць", які відбулися в суботу 14-го лютого ц.р.

Від імени гуртка українських народніх танків "Веснянка" дякую керівникові вечорниць, громаді церкви св. Димитрія й її настоятелю о. Татаринові за щире сприяння й уділення безкоштовно залі на вечерниці, батькам одумівців, які провадили всю організаційну роботу, даючи приклад своїм дітям, панству Жилам, Павлюкам, Щербаням, Супрунам, Бойкам, Людвиченкам, Чимерисам, Балдецьким, Бартель, Сергієнкам, Духнаям, Гречкам, Корнієнкам, Штикам, Кожушкам, Савранчукам, Підлісним, Куровцям, Беюмен, Корнієнкам.

Також дякую власникам меблевої крамниці "Рочестер" та книгарні "Арка" за патефонні платівки, м'ясної крамниці "Армадейл" п. Семегенові за смачні ковбаси, взуттєвої крамниці п. Грубому за жіночу сумку, пані Балдецькій за власноручно в'язаний светер, Галі Бледі за косметику, які вони подарували для розіграння на вечерницях. Власниці крамниці квітів Валі Поляківській — за подаровані квіти, що прикрашали столи гостей та окремий букет керівникові групи українських народніх танків "Веснянка" п. М. Балдецькому.

Оголошення на вечорниці малювала Маруся Балдецька. Концертовою частиною програми керували: керівник літературної частини радіопрограми "Пісня України" Юрій Поченюк та голова Гол. Управи ОДУМ-у в Канаді Леонід Ліщина. До танців на вечерницях приґравала оркестра "Ехо".

У мистецькій частині чарувала глядачів своїми виступами група "Веснянка" під керівництвом здібного організатора й вчителя народніх танків — Миколи Балдецького.

Поминаючи надміру слизькі підлоги — виступи "Веснянки" обійшлися без курйозів. "Веснянка" здобула щире захоплення глядачів.

Хористи "Молодої України" з підтримкою учасників вечерниць закінчили вечір груповими співами.

Чистий прибуток з вечерниць призначений на гуцульські строї для гуртка "Веснянка".

Ліда Савер

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ МИХАЙЛА І ЛЮБОВИ РАНСЬКИХ

На запрошення кумів і дітей панства Ранських друзі їхні прибули до церкви св. Юрія в Ст. Кетеринс, де о. Федір Легенюк відправив молебень з нагоди 25-річчя подружнього життя п-ва Ранських.

Після молебня відбулося прийняття, на якому після привітів вручено ювілятам подарунки від гостей і дітей п-ва Ранських. Ювіляти сердечно дякували всім гостям за вшанування, а кумам М. Филеку і Д. Головашу за влаштоване відзначення їхнього 25-річчя.

П-во Ранські приїхали з України до Канади після другої світової війни, мають четверо дітей і є зразковими парафіянами церкви св. Юрія.

На заклик пп. Криворучка і С. Захарчинського переведено збірку на українську пресу, з якої 10 дол. призначено для "Молодої України".

ІСТОРІЯ "ВЕСНЯНКИ"

Переїхавши з Англії на постійне перебування до Канади у 1958-му році, багато старань і праці приклав Микола Балдецький, щоб зорганізувати при філії ОДУМ-у в Торонті гурток українських народніх танків. Філія не могла постачити відповідної кількости охочих навчатися танків і тому М. Балдецькому довелося утворювати окремі гуртки при громадах та провадити з ними навчання. У гуртках брали участь від 4-ох до 6-ти пар. З малою кількістю пар гуртки були мало ефективні, а тому й не тривалі. Та М. Балдецький не резиґнував. Він хотів бачити при філії ОДУМ-у велику й якісну групу, яка могла б сміло змагатися з іншими групами в Канаді за якісне виконання танків.

І ось у 1968-му році до М. Балдецького звернулася управа батьківського комітету при православній громаді в Лонґ Бренч (біля Торонто), щоб він розпочав навчання народніх танків з молоддю при її громаді. Батьківський комітет пообіцяв зібрати зацікавлену молодь, зорганізувати гурток і безкоштовно відпустити приміщення при громаді для навчання. Це був момент про який М. Балдецький мріяв 10 років.

Навчаючи дітей танців при українських школах М. Балдецький здобув широке знайомство з молоддю, вивчив її здібності й бажання. Організовуючи гурток в Лонґ Бренч М. Балдецький зібрав здібнішу молодь при школах і громадах інших околиць в один гурток і розпочав із нею перші проби. На першу пробу нового гуртка прибуло 8 хлопців і 12 дівчат. Початки були тяжкі. Декого треба було вчити від перших кроків. Бракувало хлопців до пар, довелося випозичити їх в інших молодечих організаціях: Пласт-і й СУМ-і. Та після перших проб, завдяки наполегливості членів групи й допомозі дочки керівника групи М. Балдецького — Марусі, всі труднощі вдалося перебороти й у короткому часі танцювальна група мала свій виступ у Лондоні, Онтаріо, в концерті з участю хору торонтонської філії ОДУМ-у "Молода Україна" та капели бандуристів ім. Гната Хоткевича.

Хоч танцюристи були мало вироблені й тяжкі в танцях, проте виступи гуртка мали успіх у місцевої авдиторії.

Черговою проблемою гуртка було випозичання строїв до виступів, що забирало багато часу на розшуки строїв й коштів.

Навесні 1969-го року Товариство Одумівських Приятелів у Торонті готувало "Полтавський Вечір". Голова ТОП-у п. Ік. Данильченко звернувся до гуртка, щоб той виступив на цьому вечорі з своїм репертуаром. Він пообіцяв, що прибуток з вечора піде на закупи чобіт для гуртка, який в той час вже мав свої власні українські строї.

У майже подвоєному складі група М. Балдецького збирала бурхливі оплески глядачів на "Полтавському Вечорі".

Для учасників вечора виступ танцюристів був несподіванкою, бо мало хто знав, що група розрослася кількісно й якісно та систематично відбуває свої проби при церкві св. Андрія в Торонті.

Успішні виступи заохотили членів групи до чергових виступів, а тому й наполегливої праці над собою. На "Полтавському Вечорі" групу охрещено: їй дали назву "Веснянка".

Влітку в 1969-му році "Веснянка" виступала на відкритті сезону на оселі "Київ" (Палермо, Онтаріо), на зустрічі ОДУМ-у США й Канади, на українській оселі УНО в Гакстоні, Онтаріо, два рази в Гамільтоні, Онтаріо.

14-го лютого 1970-го року "Веснянка" організувала "Веселі Вечорниці" в залі греко-католицької громади св. Димитрія в Торонті, яку настоятель громади о. Татарин відступив "Веснянці" безкоштовно. "Вечорниці" пройшли з великим успіхом. На них прибуло близько 400 гостей. За прибуток з вечорниць "Веснянка" придбала гуцульські строї для своїх виступів.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Волошко В., пожертва від бувших ОДУМівців м. Гартфор, США з нагоди 20-ліття ОДУМ-у $50.00
Бойко Федір, Торонто, Канада (Збірка на поминальному обіді по св. п. Івана Гуртовенка) 25.00
Чоботько Петро, Ніяґара Фалс, Канада 20.00
Д-р Лисий Анатолій, Міннеаполіс, США 15.00
Попільнюк А., Ст. Кетеринс, Канада (Збірка на ювілеї 25-ліття подружн. життя п-ва Захарчинських) 11.00
Захарчинський С., Ст. Кетеринс, Канада (Збірка на ювілеї 25-ліття подружн. життя п-ва Ранських) 10.00
Барабаш Микола, Віллов-дейл, Канада 6.00
Федоренко Федір, Трой, США 5 00
Дякун Іван, Торонто, Канада 3.00
Сенько Петро, Ярдвіл, США 2.00
Тарасюк Євген, Ст. Кетеринс, Канада 1.00
Лібер Р., Торонто, Канада 1.00
Журжа Ілля, Філядельфія, США 1.00
Білоус Г., Ніяґара Фалс, Канада 5 00
Ганіна Марія, Філядельфія, США 2.00
Вертишин Йосип, Сиракюз США 1.00
о. Дебрин М., Лондон, Канада 1.00
Скиба Василь, Чікаґо, США 0.75
Збірка під час відзначення 62-річчя І. Жидовки, переслав о. М. Дебрин, Лондон, Канада 13.00
Збірка під час відзначення 60-річчя Пані Г. Лисенко, переслав о. М. Дебрин, Лондон, Канада 6.00
З весілля Володимира і Людмили Білоус в Чікаґо 92.00
З весільного приняття Людмили та Володимира Білоус у Філядельфії 79.00
Юрій Дилендорф із Чікаґо Зложив на ОДУМ 6.50
Кайдан Іван, Севен Гілс, США 3.00

Всім жертводавцям щиро дякуємо!

Адміністрація "М. У."

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Канарейський А., Монтреаль, Канада 1
Цветков Віктор, Монтреаль, Канада 1
Евсевський Сергій, Філядельфія, США 1
Опанащук Андрій, Елма, США 1

Святочне відзначення 20-ліття філії ОДУМ-у

В МОНТРЕАЛІ
відбудеться в днях 24-25-го жовтня, 1970 р.

У ПРОГРАМІ:

24-го жовтня 1970 р. (Субота)

В суботу о 7-ій годині вечора, в залі УНО при 5213 Гачисон вулиця, відбудеться **БЕНКЕТ** з мистецькими виступами молоді, а після бенкету — **ЗАБАВА.**

25-го жовтня 1970 р. (Неділя)

В неділю, о годині 9-ій ранку, Служба Божа з молебнем у церкві Покрови Пресвятої Богородиці при 2246 Роземонт Бульвар. Молодь бере організовану участь.

О годині 3-ій дня, **КОНЦЕРТ** в авдиторії УНО при **5213 Гачисон вулиця.**

З гостинним концертом, перший раз у Монтреалі, виступлять мистецькі одиниці Об'єднання Демократичної Української Молоді в складі понад сто осіб:

1) Хор "Молода Україна" та
2) Ансамбль Бандуристів ім. Гната Хоткевича під мистецьким керівництвом дириґентки Валентини Родак.
3) Танцювальна група "Веснянка" під мистецьким керівництвом М. Балдецького.

Запрошуєно молодь і все українське громадянство взяти участь.

Філія ОДУМ-у в Монтреалі

ВШАНУВАЛИ 60-ЛІТТЯ

В суботу, 8 серпня 1970 р., в парафіяльній залі Української Православної Церкви в Лондоні, Онт., вшановано п-ню Галину Лисенко, довголітню провідницю церковного хору цієї церкви, з нагоди її 60-ліття.

Родина й громадянство, заходами пані О. Співак, Т. Ноженко й О. Винничук підготовили й при численній участі друзів перевели цю гарну несподіванку-приняття, для справді заслуженої в церковно-громадському житті ювілянтки.

П-і Г. Лисенко, обдарована гарним голосом, на рідних землях навчилася керувати церковним хором від свойого пок. батька, бл. п. Гр. Ріпки, бувшого дириґента і сумлінно виконує цю працю й досі. По врученні їй — від загалу й родини — дарунків, присутні вітали її. Всі висловлювали найкращі побажання й признання п-і Г. Лисенко за її віддане служіння прабатьківській церкві. Ювілянтка щиро дякувала всім за пошану і дарунки та обіцяла й надалі, з Божою допомогою, поруч зі своїм мужем п. Ігорем, вірно служити Богові і рідній церкві.

Зі зібраних пожертв на рідну пресу 7.00 дол. приділено на "Молоду Україну".

Жертводацям — щира подяка, а ювілянтці, п-і Г. Лисенко бажаємо здоров'я і многих літ.

18-ий Загальний З'їзд ОДУМ-у Канади
і
4-ий З'їзд Товариства Одумівських Приятелів (ТОП)

відбудуться в суботу, 24-го жовтня 1970 р. в Монтреалі.
Початок о 2-ій год. дня.

УВАГА!

Якщо хтось із шановних передплатників отримав кілька попередніх чисел журнала "М. У." із запізненням, або зовсім їх не отримав, то виною тому був страйк поштових робітників у Канаді.

Адміністрація "М. У."

НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК

Українська громада в Ніяґара Фалс, Онт., відпровадила 27-го червня ц.р. на вічний спочинок інж. агр. Івана Гуртовенка, що залишив цей світ на 64-му році свого працьовитого життя. Похоронний обряд відправив о. Т. Глуханюк, парох православної церкви в Ніяґара Фалс.

Іван Гуртовенко народився у Сквирі на Київщині і осиротив на Україні сина й дочку, внуків і одну правнучку. Разом із численною громадою друзів і знайомих оплакували покійного на похороні його дружина Матильда і хрищениця Лариса Даценко, яка при його допомозі закінчила мовний факультет в Америці.

Обрядом тризни проводив п. о. Лисий, друзі і знайомі віддали покійному останню шану за його довголітню громадську працю, жертовність для національних цілей і щиросердечну дружність, якою обдарував усіх, кого стрів на дорозі свого життя. Промовцями були о. Т. Глуханюк, о. Ф. Легенюк, о. Кожушко, голова православної громади п. І. Сиротюк, поетка Лариса Мурович від редакції літературного квартальника "Світання", якого Іван Гуртовенко був одним із перших передплатників, п. І. Білоус і п. А. Попільнюк від Товариства Прихильників УНР. Для англомовних присутніх промовляв по-англійському учитель гайскул п. В. Лисий.

За ініціятивою інж. В. Тимошенка, що перший склав 20.00 дол. на нев'янучий вінок для свого друга Івана Гуртовенка, п-і З. Сиротюк і п. Т. Бойко зібрали 95 00 дол. на українську пресу, з яких на "Молоду Україну" призначено 25 дол.

Ф. Бойко

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС

надрукований в числі 181 "М. У."

Жи(то) ве(рба) х(с)то в світ(ло) (в)іне (ць) (с)оба(ка) ч (вік)но то(рт) му(ха) (с)ніг (ор)ден е буд(як) (в)ес(ло) ма(як) ч но(ти)

Останні рядки в поемі "Енеїда".

Живе хто в світі необачно,
Тому нігде не буде смачно...

ГОЛОВОЛОМКА

Кожен із дванадцяти кружечків цієї головоломки поділено на три частини — сектори, в які вписано літери. Щоб відгадати зашифроване, потрібно слова складати за ходом годинникової стрілки по секторах у такій послідовності: в перших верхніх, других верхніх і третіх верхніх. Починати слід з виділеної літери "В". Зробивши це, ви прочитаєте рядки з драматичного твору І. Котляревського. Кому з героїв вони належать?

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ МУЗИКУ?

1. Коли і де відбулася перша вистава опери "Запорожець за Дунаєм"? 2. Які опери М. Лисенко написав для дітей? 3. До якої і нині популярної п'єси Г. Квітки-Основ'яненка К. Стеценко написав музику? 4 .Як називається музика П. І. Ніщинського, написана до драми Т. Шевченка "Назар Стодоля"?

ПЕРЕМОЖЦІ "ВІКТОРИНИ"

Члени жюрі "Вікторини Українознавства", С. Дем'яненко, проф. М. Муха та І. Данильченко, розглянувши надіслані відповіді, визначили таких переможців:

Перші дві нагороди дістали Ольга Огоновська і Віктор Ліщина. Третю нагороду — Олег Антонишин.

Інші учасники "вікторини", нагороджені заохочувальною нагородою (річна передплата журнала "Молода Україна") будуть повідомлені листовно.

Т-во Одумівських Приятелів в Торонті

місце ще для чотирьох дамок. Спробуйте переставити їх так, щоб ліворуч стояли всі білі, а за ними всі чорні. Переставляйте по дві, але не змінюйте порядку, в якому вони були розміщені. Завдання виконується за три ходи.

Коли нема дамок, можна замість них взяти монети або паперові квадратики.

***

Покладіть на стіл уряд шість дамок, чергуючи — чорну, білу... Праворуч або ліворуч залиште

ВІДПОВІДІ НА ПИТАННЯ З МУЗИКИ В Ч. 181 "М. У."

1. Сам композитор — С. Гулак-Артемовський. 2. М. Лисенко написав опери "Тарас Бульба", "Різдвяна ніч", "Утоплена", "Енеїда", "Наталка Полтавка", "Пан Коцький", "Коза-дереза", "Зима і Весна", оперу-мініятюру "Ноктюрн", музику до драми М. Старицького "Остання ніч", оперету "Чорноморці", залишились незакінчені опери "Сафо" і "Літньої ночі", 9 пісень Офелії до трагедії В. Шекспіра "Гамлет". 3. До поеми "Гайдамаки". 4. "Козака несуть", "Мак", "Щедрик", "Дударик", "Пряля", "Піють півні", "Над річкою бережком", "Черчик", "Мала мати одну дочку", "Котилася зірка", "За городом качки пливуть", "Із-за гори кам'яної" і багато інших. 5. Російський композитор О. П. Бородін. 6. "Тіні забутих предків". 7. Вольфґанґ Моцарт. 8. Г. Перселл, композитор і органіст. 9. Оперета — це музично-драматична вистава комедійного характеру, яка будується на поєднанні музики, танцю, співів і мовного діялогу. 10. А'капеля. 11. Італійський музичний майстер Бартоломео Кристофорі в 1709-1711 рр. 12. "Журба".

ДРУЗІ НЕ ЗАБУВАЮТЬ

Увечері 7 серпня б.р. зовсім несподівано до хати п-ва Івана й Марії Жидовка в Лондоні, Онт., зійшлися їхні приятелі, друзі та земляки. Деякі прибули аж з США. — Гостинні господарі завжди радо приймають гостей, а сьогодні, з нагоди 62-ої річниці народження п. Івана Жидовки — тим більше.

Молитвою о. Прот. Ф. Коваленка з Америки, розпочали вечерю на початку якої ювілята привітала донька п-і О. Співак.

В часі гостинної вечері гості не забули й про українську пресу і на заклик п. М. Співака зложили 18 дол., з яких 13 дол. приділено на молодечий журнал "Молода Україна".

В теплому родинному колі скоро проминув веселий вечір. Тепло попрощавшись, гості розійшлися, побажавши ювілятові ще многих літ і кріпкого здоров'я.

Земляк з Америки

25-РІЧЧЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ЗАХАРЧИНСЬКИХ

У неділю 21 червня 1970 р. на обіді у п-ва Захарчинських з нагоди 25-річчя їхнього подружнього життя, на заклик п. Приймака, зібрано 33 дол., які розділено порівно на журнал "Молода Україна", часопис "Український Голос" і УНРаду.

Жертводавці: Приймак І. 3 дол. Захарчинський С. 5 дол., Дем'яненко В. 3 дол., Попільнюк 3 дол., Бобро Л. 2 дол., Гаврилюк М. 2 дол., Тарас С. 2 дол., Кравченко Д. 2. дол., Міносора 2 дол., Кроцюк Й. 2 дол., Мельнечук 2 дол., Міносора М. 1 дол., Боднар І. 2 дол., Немий О. 2 дол.

Панству Захарчинським найкращі побажання, а жертводавцям щира подяка.

А. Попільнюк

—o—

ТВОРЧА УДАЧА

Французький король Людовик XIV писав погані вірші, але, звичайно, придворні не наважувалися правдиво оцінювати ці вірші і завжди хвалили їх. Підбадьорений облесливими похвалами, король послав свій черговий твір відомому на той час літературознавцю і теоретику поезії Буало. Незабаром прийшла відповідь:

"Вашій величності все напрочуд вдається, — писав Буало. — Ваша величність, напевне, захотіли написати поганого вірша і блискуче здійснили свій задум!"

КОМПРОМІС

Коли Моцарт уперше репетирував у Празькій опері свою "Чарівну флейту", йому довго не вдавалося добитися від одного трубача з оркестру, щоб той вірно виконав якусь складну сольну партію. Моцарт вказував музикантові на його помилку, але той раз у раз знову повторював її. Роздратований Моцарт вигукнув:

— Можете ви нарешті заграти це місце так, як я його написав?

— Ні, маестро, — відповів трубач, — його не можна грати так, як ви його написали, а лише так, як я граю!

Зрозумівши, що має справу з явним нездарою, Моцарт взяв з пюпітра трубача нотний аркуш:

— Що ж, тоді мені лишається переписати це місце виключно для вас!

N. – J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки, українські часописи та журнали, пластинки, друкарські машинки, різьбу та кераміку, полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні оказії.

Просимо ласкаво нас відвідати!

Е. ДУМИН

пропонує

СВОЇМ КЛІЄНТАМ

ВИБІР ЧОЛОВІЧОГО

і

ХЛОП'ЯЧОГО ОДЯГУ

на осінній та зимовий сезон.

550 QUEEN ST. WEST

Toronto, Ont.

Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКА ФІРМА ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

425 Jane Street

Toronto 9, Ontario

24-годинна скора і солідна обслуга!

Чищення і направа форнесів безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі

на телефон: 766-3040

ОБСЛУГА ҐАРАНТОВАНА!

CANADA CANADA

Ціна 50 центів
в США і Канаді

MR. W. LITWINOW,
48 YORKVIEW DR.,
TORONTO 18, ONT.

If not delivered please return to:
MOLODA UKRAINA
Postal Station "E", Box 8
Toronto 173, Ontario, Canada

ROCHESTER
FURNITURE
CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:

віталень, спалень, їдалень, холодильники, пральні машини, електричні і газові печі, телевізори, радіо.

423 College Street

Toronto. Ontario

Telephone: EM 4-1434

ПЕРША УКРАЇНСЬКА
ОПАЛОВА ФІРМА

FUTURE FUEL OIL
LTD.

& Service Station

945 BLOOR STREET WEST
Toronto — Ontario

24-ГОДИННА СОЛІДНА
І СКОРА ОБСЛУГА !

Чищення і направа форнесів безплатна.

Скористайте з доброї нагоди і замовляйте оливу в нас.

Наші телефони:
Tel. Office: LE 6-3551
Tel. Night: RO 2-9494

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить до 8% за заощадження
- Малі і великі, особисті і морґеджові позички
- Життєва асекурація
  на ощадження до $ 2.000
  позички до $10.000
- Особисті чеки; чеки для подорожуючих
- Оплата за ґаз, електрику, воду, і телефон
- 20 років на службі Рідного Народу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ.

ЩАДІТЬ і ПОЗИЧАЙТЕ В
SO-USE (TORONTO)
CREDIT UNION LTD.
406 Bathurst Street
Toronto 2-B, Ontario

ОЩАДЖЕННЯ – важливий засіб виховування молодого покоління

ЗАОЩАДЖУЙТЕ ПОСТІЙНО В

ФЕДЕРАЛЬНІЙ
КРЕДИТОВІЙ КООПЕРАТИВІ

"САМОПОМІЧ"

2351 West Chicago Avenue, Chicago 22, Illinois, U.S.A.

HUmboldt 9-0520

5% ОПРОЦЕНТУВАННЯ ВКЛАДІВ (платне двічі на рік)

"КОЖНА СУМА ВКЛАДУ ВРАЗ З УСІМА ФОНДАМИ МАЄ СВОЄ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ".